

Тѣ всички се втурнаха къмъ колата и единъ следъ други завикаха:

— Не удряй така бедното животно! То какво е виновно, загдето улицата е кална?

— Грѣшно е да го биешъ тъй жестоко, то е най-вѣрниятъ помагачъ въ живота ти!

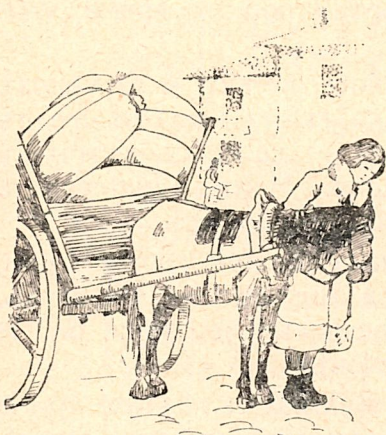
— Не стига ли, гдето отъ ранни зори до късни вечери мъкне тежкитѣ товари, за да те храни?

— И облича тебе и цѣлата ти челядь, а ти не го дохранвашъ дори — оставилъ си ребрата му да се провидятъ. Добичето е слабо за такъвъ тежъкъ товаръ.

.

Когато колата бѣ измъкната изъ калъта отъ притеклитѣ се на помощъ и изтласкана на стотина крачки къмъ възвишението на улицата, тримата ученика и старецътъ си отидоха. Коларьтъ хвърли зачервения си мжтенъ погледъ къмъ коня, измърмори нѣщо и се вмъкна въ близката кръчма.

Мжката на това конче ме спираше, и азъ не можехъ да го напустна току-тъй. Струваше ми се, че трѣбва да постоя при него.

Бедното животно! то цѣлото се тресѣше отъ нѣкакви болезнени тръпки. Слѣпитѣ му очи бързо пулсираха — потъваха въ кухинитѣ си и изкачаха подутинавънъ. Дишаше тежко и кжсо. То бѣше толкова слабо и неухранено, че при всѣко издишване слабатакожица потъваше между ребрата му.

Азъ го погалихъ по клюмналитѣ уши, по челото, по треперящата муцунка и отъ жалъ му заговорихъ като на човѣкъ: